

Publicerad 2020-12-09 16:58 av envardagstanke

Jag har ingen värld att ge, men du får den ändå.

Säg mig vad du kan och vill,
så delar jag med mig av allt och lite till.

Går ut från min komfortzone och nekar skydd,
låter själens natur återgå från sin flydd.

Jag är rak och ståtlig som granens bark,
tål vintrar och somrar, ståendes stark.

Men vi alla har ett barn i själen som osäkert är,
på trygghetens känsla att göra sig besvär.

Dina grönbåa ögon tittar på mig i blyg,
och när jag inte tittar så glömmar du världen i smyg.

Djupet de har, har ingen grund
vi alla drömmar oss bort, även om så en liten stund.

Jag kan stå, skrika, lova och svära.
Men det finns ingenting som kommer ur mig,
som jag inte kan bära.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren envardagstanke med Poeter.se id #113709 innehar upphovsrätten